

Прилог бр. 1.

НАУЧНО-НАСТАВНОМ ВИЈЕЋУ ПЕДАГОШКОГ ФАКУЛТЕТА У БИЈЕЉИНИ

И

СЕНАТУ УНИВЕРЗИТЕТА У ИСТОЧНОМ САРАЈЕВУ

Одлуком Научно-наставног вијећа/Умјетничко-научно-наставног вијећа Педагошког факултета Универзитета у Источном Сарајеву број: 01-77 од 15. 02. 2024. именовани смо у Комисију за сачињавање извјештаја о пријављеним кандидатима за избор у звање редовног или ванредног професора за ужу научну област Специфични језици (Србистика) по Конкурсу, објављеном дана 10. јануара 2024. године у дневном листу „Глас Српске“ број 16.365, стр. 27. и на интернет страници Универзитета у Источном Сарајеву.

ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

<i>Састав комисије (име и презиме, звање, датум избора, научно/умјетничко поље, ужа научна област/ужа умјетничка област и назив матичне установе у којој је члан комисије запослен и евентуално еквивалент научног/умјетничког поља и уже научне области/уже умјетничке области према Правилнику о научним и умјетничким областима, пољима и ужима областима)</i>
1. проф. др Миланка Бабић, редовни професор, предсједник Научно поље: Језици и књижевност Ужа научна област: Специфични језици – савремени српски језик и лингвистика Датум избора у звање: 24. 6. 2016. Универзитет у Источном Сарајеву Филозофски факултет Пале
2. проф. др Илијана Чутура, редовни професор, члан Научно поље: Језици и књижевност Ужа научна област: Српски језик са методиком (што одговара ужој научној области Специфични језици (Србистика), према Правилнику о измјенама Правилника о научним и умјетничким областима, пољима и ужим областима („Службени гласник Републике Српске“ бр.27/10 од 01.04.2010.године)) Датум избора у звање: 16. 7. 2020. Универзитет у Крагујевцу Факултет педагошких наука у Јагодини
3. проф. др Сања Куљанин, редовни професор, члан Научно поље: Језици и књижевност Ужа научна област: Специфични језици (Србистика) Датум избора у звање: 19. 1. 2024. Универзитет у Источном Сарајеву

Филозофски факултет Пале

На наведени конкурс пријавио се један (1) кандидат:

1. Проф. др Нина (Саво) Ђеклић

На основу прегледа конкурсне документације, а поштујући члан 138. став 2. Закона о високом образовању („Службени гласник Републике Српске“, број: 67/20), Статут Универзитета у Источном Сарајеву и Правилник о поступку избора академског особља Универзитета у Источном Сарајеву, Комисија за сачињавање извјештаја о пријављеним кандидатима за избор у звање редовног или ванредног професора за ужу научну област Специфични језици (Србистика), Научно-наставном вијећу Педагошког факултета и Сенату Универзитета у Источном Сарајеву подноси:

ИЗВЈЕШТАЈ

О ПРИЈАВЉЕНИМ КАНДИДАТИМА ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ РЕДОВНОГ ПРОФЕСОРА ЗА УЖУ НАУЧНУ ОБЛАСТ/УЖУ УМЈЕТНИЧКУ ОБЛАСТ СПЕЦИФИЧНИ ЈЕЗИЦИ (СРБИСТИКА)

I ПОДАЦИ О КОНКУРСУ	
Број и датум одлуке Сената Универзитета о расписивању конкурса	
Број: 01-С-397-LX/23 Датум: 25. 12. 2023. године	
Дневни лист у којем је објављен конкурс са датумом објаве	
Дневни лист „Глас Српске“, 10. јануар 2024. године, број 16.365, стр. 27.	
Број кандидата који се бира	
Један (1)	
Звање и назив уже научне области/уже умјетничке области	
За избор у звање редовног или ванредног професора за ужу научну област Специфични језици (Србистика)	
Број пријављених кандидата	
Један (1)	
Број кандидата који су доставили благовремене, уредне и потупуне пријаве	
Један (1)	
Кандидати који су доставили благовремене, уредне и потупуне пријаве (чије су пријаве узете у разматрање)	
Један (1)	
Број кандидата који нису доставили благовремене, уредне и потупуне пријаве	
Ниједан (0)	
Кандидати који нису доставили благовремене, уредне и потупуне пријаве (са назнаком разлога неразматрања пријаве)	
Ниједан (0)	

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТИМА¹
ПРВИ КАНДИДАТ
1. ОСНОВНИ БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ
Име (име једног родитеља) и презиме
Нина (Саво) Ђеклић
Датум и мјесто рођења
10. јануар 1980. године, Бихаћ
Претходна запослења (назив послодавца и назив радног мјеста)
Средњошколски центар „Пале“ – професор српског језика и књижевности; Педагошки факултет у Бијелини – асистент, виши асистент, доцент, ванредни професор
Чланства у научним и стручним организацијама или удружењима
Члан Просвјетног и културног друштва „Просвјета“ Члан Друштва за српски језик и књижевност
2. СТРУЧНА БИОГРАФИЈА, ДИПЛОМЕ И ЗВАЊА
Основне студије/студије првог циклуса
Назив институције, година уписа и завршетка
Филозофски факултет Универзитета у Српском Сарајеву, 1998–2002.
Назив студијског програма
Српски језик и српска књижевност
Стечено звање
Професор српског језика и српске књижевности
Просјечна оцјена током студија ²
Постдипломске студије/студије другог циклуса/интегрисане студије
Назив институције, година уписа и завршетка
Филозофски факултет Универзитета у Источном Сарајеву, 2005–2008.
Назив студијског програма
<i>Методолошки аспекти изучавања језика и књижевности – лингвистика</i>
Стечено звање
Магистар лингвистичких наука
Просјечна оцјена током студија ³
Наслов магистарског/мастер рада/завршног рада
<i>Синтаксостилеме реда ријечи у „Ситничарници 'Код срећне руке'“ Горана Петровића</i>
Ужа научна област/ужа умјетничка област
Специфични језици (србистика)
Докторат/студије трећег циклуса

¹ Уносе се подаци само за кандидате који су доставили благовремене, уредне и потпуне пријаве тј. за кандидате чије су пријаве узете у разматрање.

² Просјечна оцјена током основних студија/првог циклуса студија, другог циклуса студија и интегрисаног студија, наводи се за кандидате који се бирају у звање асистента, звање вишег асистента, лектора и за наставника страног језика и вјештина.

Назив институције (<i>са знаком да ли је иста акредитована</i>), година уписа и завршетка Филозофски факултет Универзитета у Источном Сарајеву (акредитована), 2. 2. 2009–7. 2. 2013.
Назив студијског програма
Специфични језици (србистика)
Стечено звање
Доктор филолошких наука
Наслов докторске дисертације
<i>Стилистика реда ријечи у стандардном српском језику</i>
Ужа научна област/ужа умјетничка област
Специфични језици (србистика)
Претходни избори у наставничка и сарадничка звања (звање, период и институција)
1. Педагошки факултет, асистент, 19. 9. 2005 – 25. 6. 2009, Универзитет у Источном Сарајеву   2. Педагошки факултет, виши асистент, 25. 6. 2009 – 1. 7. 2013, Универзитет у Источном Сарајеву   3. Педагошки факултет, доцент, 1. 7. 2013 – 1. 7. 2018, Универзитет у Источном Сарајеву   4. Педагошки факултет, ванредни професор, 1. 7. 2018, Универзитет у Источном Сарајеву
За. НАУЧНА/УМЈЕТНИЧКА ДЈЕЛАТНОСТ КАНДИДАТА³
<i>За кандидате који се бирају по условима прописаним Законом о високом образовању („Службени гласник Републике Српске“, број: 67/20)⁴</i>
Резултати остварени прије посљедњег избора/реизбора
Резултати остварени после посљедњег избора/реизбора⁵
Обавезни услови⁶

³ За навођење научних радова, монографија и универзитетских уџбеника користити Ванкуверски или АРА систем.

⁴ Одредбе Закона о високом образовању образовању („Службени гласник Републике Српске“ број: 67/20) се примјењују на лица која се први пут бирају на Универзитету, лица која су бирана у звања и која су до ступања раније важећег Правилника о условима за избор у научно-наставна, умјетничко-наставна, наставна и сарадничка звања („Службени гласник Републике Српске“, број 2/22) провела мање од једне половине изборног периода, као и лица која не користе право на избор по условима Закона о високом образовању („Службени гласник Републике Српске“, број: 73/10, 104/11, 84/12, 108/13, 44/15, 90/16, 31/18, 26/19 и 40/20).

⁵ Уносе се подаци и за кандидате који се први пут бирају: у звање доцента, наставника страног језика и вјештина и у сарадничка звања (ако су кандидати за избор у сарадничка звања приложили доказе о тим резултатима).

⁶ Навести остварене резултате у складу са условима за избор у одговарајуће звање према Закону о високом образовању („Службени гласник Републике Српске“, број: 67/20) и Правилнику о условима за избор у научно-наставна, умјетничко-наставна, наставна и сарадничка звања („Службени гласник Републике Српске“, број 69/23).

Научни радови објављени у истакнутом научном часопису међународног значаја са рецензијом ⁷
1. 2. 3. ...
Научни радови објављени у научном часопису међународног значаја или научном скупу међународног значаја са рецензијом ⁸
1. 2. 3. ...
Научни радови објављени у научним часописима или зборницима са рецензијом ⁸
1. 2. 3. ...
Објављене научне монографије или универзитетски уџбеници (са ISBN бројем) ⁸
1. 2. ...
Цитираност научних радова ⁸
1. 2. 3. 4. 5.
Пристапно предавање ⁹
Позитивна оцјена од високошколске установе или позитивна оцјена педагошког рада у студентским анкетама током цјелокупног претходног изборног периода
Менторство и/или чланство у комисијама за одбрану мастер или магистарског рада или докторске дисертације
1. 2.

⁷ Према Правилнику о условима за избор у научно-наставна, умјетничко-наставна, наставна и сарадничка звања („Службени гласник Републике Српске“, број 69/23).

⁸ Само за избор у звање редовног професора у складу са чланом 81. став 3. Закона о високом образовању („Службени гласник Републике Српске“, број: 67/20) и чланом 9. став 1. тачка 3. и чланом 37. Правилника о условима за избор у научно-наставна, умјетничко-наставна, наставна и сарадничка звања („Службени гласник Републике Српске“, број 69/23).

⁹ Кандидат за избор у наставно звање, који раније није изводио наставу у високошколским установама, дужан је да пред комисијом за сачињавање извјештаја о пријављеним кандидатима, одржи предавање из наставног предмета уже научне области/уже умјетничке области за коју је конкурисао, на тему коју одреди комисија.

3. ...
Репрезентативне референце у умјетничком пољу по категоријама (<i>само у поступцима избора у умјетничко-наставна звања</i>) ¹⁰
1. 2. 3. ...
Менторство на завршним радовима на свим нивоима студијама, односно репрезентативне референце у умјетничкој области за коју се бира уколико студијским програмом није омогућено да наставник буде биран за руководиоца завршног рада – (<i>само у поступцима избора у умјетничко-наставна звања</i>) ¹¹
1. 2. 3. ...
Остварена међународна сарадња са другим универзитетима и релевантним институцијама у области високог образовања, културе и умјетности (<i>само у поступцима избора у умјетничко-наставна звања</i>) ¹¹
1. 2. 3. ...
Умјетничка остварења на колективним презентацијама, јавно представљени облици умјетничког стваралаштва (<i>само у поступцима избора у умјетничко-сарадничка звања, осим у звање асистента</i>)
Допунски услови¹¹
Стручно професионални допринос
1. 2. 3. ...
Допринос академској и широј заједници
1. 2. 3. ...
Сарадња са другим високошколским установама, научноистраживачким, односно

¹⁰ Навести остварене резултате у складу са условима за избор у одговарајуће звање према Закону о високом образовању („Службени гласник Републике Српске“, број: 67/20) и Правилнику о условима за избор у научно-наставна, умјетничко-наставна, наставна и сарадничка звања („Службени гласник Републике Српске“, број 69/23).

¹¹ Навести остварене резултате у складу са чланом 80. став 2. и чланом 81. Закона о високом образовању („Службени гласник Републике Српске“, број: 67/20) и Правилником о условима за избор у научно-наставна, умјетничко-наставна, наставна и сарадничка звања („Службени гласник Републике Српске“, број 69/23).

институцијама културе и умјетности у земљи и иностранству
1. 2. 3. ...
4а. ОСТАЛИ РЕЛЕВАТНИ ПОСТИГНУТИ РЕЗУЛТАТИ
Остали релевантни резултати постигнути прије посљедњег избора/реизбора
Остали релевантни резултати постигнути после посљедњег избора/реизбора¹²
<i>Навести све друге релевантне активности које нису предвиђене у обавезним и допунским условима за избор у звање</i>
3б. НАУЧНА/УМЈЕТНИЧКА ДЈЕЛАТНОСТ КАНДИДАТА¹³
<i>За кандидате који се бирају по условима прописаним Законом о високом образовању („Службени гласник Републике Српске“, број: 73/10, 104/11, 84/12, 108/13, 44/15, 90/16, 31/18, 26/19 и 40/20)¹⁴</i>
Резултати остварени прије посљедњег избора/реизбора
1. Ђеклић Н. (2007). Антички мотиви у поезији Војислава Илића. Добој: <i>Значења</i>, бр. 58\59., 471–484.   2. Ђеклић Н. (2008). Тип кумулације са анафорским синсематичним супституентом. Пале: <i>Радови Филозофског факултета</i>, књ. 1, бр. 10, 195–203.   3. Ђеклић Н. (2008). Синтаксостилеме реда ријечи оформљене поступцима осамостаљивања претфокусном паузом. Јагодина: <i>Узданица, часопис за језик, књижевност и педагошке науке, год. V, бр. 1-2</i>, 83–91.   4. Ђеклић Н. (2008). Стилске фигуре и тропи – критерији фигуративности. Пале: <i>Календар Просвјета</i>, 247–254.   5. Ђеклић Н. (2009). Епизеуксичка и епаналептичка понављања у роману <i>Ситничарница 'Код срећне руке'</i> Горана Петровића. Бијељина: <i>Српска вила</i>, бр. 29, 207–215.   6. Ђеклић Н. (2009). Поступци интензивирања везничко-интензификаторским конструкцијама у роману <i>Ситничарници 'Код срећне руке'</i> Горана Петровића. Бања Лука: <i>Радови Филозофског факултета</i>, бр. 12, 33–40.   7. Ђеклић Н. (2009). Синтаксостилеме реда ријечи оформљене поступцима пермутације у роману <i>Ситничарница "Код срећне руке"</i> Горана Петровића. Бијељина: <i>Српска вила</i>, бр. 30, 208–215.   8. Ђеклић Н. (2009). Стилистички маркиране предикатске структуре у роману <i>Пријатељи Слободана Селенића</i>. Пале: <i>Радови Филозофског факултета</i>, књ. 1, бр. 11,

¹² Уносе се подаци и за кандидате који се први пут бирају: у звање доцента, наставника страног језика и вјештина и у сарадничка звања (ако су кандидати за избор у сарадничка звања приложили доказе о тим резултатима).

¹³ За навођење научних радова, научних књига, монографија и универзитетских уџбеника користити Ванкуверски или АРА систем.

¹⁴ Лица која су бирања у звања и која су до ступања раније важећег Правилника о условима за избор у научно-наставна, умјетничко-наставна, наставна и сарадничка звања („Службени гласник Републике Српске“, број 2/22) провела више од једне половине изборног периода имају право на избор по условима раније важећег Закона о високом образовању („Службени гласник Републике Српске“, број: 73/10, 104/11, 84/12, 108/13, 44/15, 90/16, 31/18, 26/19 и 40/20).

237–249.

9. Ђеклић Н. (2010). Стилске особености романа *Ситничарница 'Код срећне руке'* Горана Петровића. Минск: *Девета међународна конференција "Славјанскія літаратуры ў кантэксте сусветнай"*, 215–221.
10. Ђеклић Н. (2010). Сложени предикат у језику медија. Пале: *Радови Филозофског факултета, књ. 1, бр. 12*, 361–368.
11. Ђеклић Н. (2011). Типови стилистичке инверзије конгруентних атрибута у прозним дјелима српске књижевности 20. и 21. Вијека. Београд: *Српски језик, Студије српске и словенске, бр. 16*, 219–229.
12. Ђеклић Н. (2013). Кумулацијске структуре и стилистика реда ријечи. Пале: *Радови Филозофског факултета, књига 1, бр. 15*, 161–181.
13. Ђеклић Н. (2013). Типови хијастичких структура у стандардном српском језику. Бијељина: *Нова школа, бр. VIII (2)*, 60–65.
14. Ђеклић Н. (2013). Типови епизеуксичких и епаналептичких структура у савременом српском језику. Београд: *Наш језик, књ. XLIV, св. 3–4, 2013*, Институт за српски језик САНУ, 31–47.
15. Милановић Н. (2014). Нормативно-граматички и стилистички ред ријечи у језику штампе. Пале: *Радови Филозофског факултета, књига 1/1, бр. 16*, Универзитет у Источном Сарајеву, 169–196.
16. Милановић Н. (2015). Палилошка понављања и стилистика реда ријечи. V научни скуп „Стандарди и критеријуми квалитетног образовања и школа будућности“, Педагошки факултет, Бијељина: *Нова школа, X/1*, 50–66.
17. Ђеклић Н. (2015). Типови синтаксостилема реда ријечи оформљени употребом црте као постиницијалне паузе у роману „Топ је био врео“ Владимира Кеџмановића. Пале: *Зборник радова са научног скупа „Наука и слобода“ књига IX, 1/1*, Универзитет у Источном Сарајеву, Филозофски факултет, 329–338.
18. Ђеклић Н. (2015). Информативна наглашеност синтаксичких чланова у иницијалној и финалној реченичној позицији. Београд: *Српски језик, Студије српске и словенске, бр. 20*, 649–667.
19. Милановић Н. (2015). Синтаксостилеме реда ријечи настале употребом везничко-интензификаторских конструкција у стандардном српском језику. Пале: *Радови Филозофског факултета, књига 1/1, бр. 17*, Универзитет у Источном Сарајеву, 351–362.
20. Милановић Н. (2016). Језичко-стилска обиљежја романа *Краљ комараца* Владимира Кракова. Крагујевац: *Српски језик, књижевност и уметност: зборник радова са X међународног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу (23–25 X 2015), књига II, Rock'n'roll*, 135–145.
21. Милановић Н. (2016). Семантика лексеме *Гугл* у роману *Једно наде* Николе Маловића. Београд: *Књижевност и језик: часопис за српски језик и књижевност Србије*, год. LXIII, бр. 3–4, 323–332.
22. Милановић Н. (2016). Синтаксостилеме реда ријечи настале декомпозицијом субординираног везника у стандардном српском језику. Бијељина: *Нова школа, бр. XVII (2)*, 47–52.
23. Милановић Н. (2016). Фигура супстантиватика и ред ријечи у стандардном српском језику. Благоевград: *Светът е слово, словото е свят, Сборник от юбилејната међународна конференција на Филологическия факултет – 25 години Филологија*,

Благоевград, Универзитетско издателство „Неофит Рилски“, 76–85.

24. Милановић Н. (2017). Вокативне форме обраћања или одједи тишине у „Молитвама на језеру“ Св. Николаја Велимировића. Крагујевац: *Српски језик, књижевност и уметност: зборник радова са XI међународног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу (28–29 X 2016), књига II, Тишина*, 259–267.
25. Милановић Н. (2017). Типови инверзије реченичних конституената оформљени употребом црте као претфокусне паузе. Ниш: *НИСУН 6, Језик и књижевност у глобалном друштву, Тематски зборник радова са VI међународног научног скупа Наука и савремени универзитет 6, II том*, 71–82.

Научна монографија:

Милановић Н. (2017). *Огледи из синтаксостилистике*. Источно Ново Сарајево: Завод за уџбенике и наставна средства.

Научни радови објављени у научним часописима и зборницима са рецензијом послије последњег избора/реизбора

1. Милановић Н. (2019). Фигуре мисли у роману *Р. Ц. Неминовно (нова верзија)* В. Матијевића. *НИСУН 8, Савремени токови у науци о језику и књижевности, Тематски зборник радова са VIII међународног научног скупа Наука и савремени универзитет 8, II том*. Ниш: Филозофски факултет, Универзитет у Нишу, 211–218.

У раду се анализирају фигуре мисли у функцији ирационалног као доминантне приповедачке надстварности у новој верзији романа *Р. Ц. Неминовно* Владана Матијевића, објављеној 2017. године. Хипербола и иронија (у ширем смислу схваћена) проучаване су са аспекта наратологије и лингвостилистике. Изведено је неколико структурних типова хиперболе на којима, између осталог, почива експресивност Матијевићевог романа о фантазмагоричној љубави и злочину наизглед обичног општинског чиновника. Доминантна обиљежја Матијевићевог романа *Р. Ц. Неминовно* (нова верзија), иронијско, иронично и фантастично (чудно и чудесно), у овом раду ауторка је расвијетлила са два аспекта – наратолошког и лингвостилистичког. Наратолошком анализом закључила је да се ефекти иронијског и ироничног (и фантастичног) у роману остварују неподударњем фразеолошких и идеолошких тачака гледишта лика, приповедача и читаоца, односно резултат су Матијевићевог изванредног и комплексног наративног поступка. Са лингвостилистичког аспекта, доминантна фигура мисли којом се постижу ови ефекти јесте – хипербола. Са једне стране она је средство којим се постиже иронично, појачава иронијско значење, а судјелује у фантастичном. Са друге пак стране хипербола представља и саму суштину ових феномена, јер све што перцепирамо као фантастично јесте и надприродно, дакле у опозицији са стварним „преувеличано“, а све што је иронично до крајности је неподударно са смислом.

2. Милановић Н. (2019). Језичко-стилске одлике романа *Последњи лет за Сарајево* Мома Капора. *Значај српског језика и књижевности за очување идентитета Републике Српске, Српски језик и књижевност у БиХ и Србији, V*, Пале: Универзитет у Источном Сарајеву, Филозофски факултет Пале, 93–105.

У раду се ауторка бави лингвостилистичком анализом слике Сарајева у роману *Последњи лет за Сарајево* Мома Капора. Сlikовитост као упоришно својство језика романа остварује се посредством поређења, метафоре, метонимије, синегдохе, хипотипозе – доминантних језичко-стилских обиљежја овога романа. Из перспективе главнога лика, просторне и искуствене, представа Сарајева је дволика. Оно је истовремено и вољени град из младалачких дана, зелена котлина у бехару налик првој љубави – простор среће, али и мрачно мјесто – простор мржње. Сlikовитост као упоришно својство језика романа *Последњи лет за Сарајево* Мома Капора најјасније се огледа у слици Сарајева, простору под знаком *доживљене актуелности*, сабране у јунаковом искуству и актуелизоване буђењем *притајене звери* 1992. године. Представа Сарајева је дволика. Оно је истовремено и вољени град из младалачких дана, зелена котлина у бехару налик првој љубави – простор среће, али и мрачно мјесто – простор мржње. У роману је представљено из три просторне перспективе јунака – *изнутра*, *одозго* и *одоздо*. Виђење изнутра подразумијева описе свакодневног живота у Сарајеву, сјећања на дјетињство и младост. Носталгично промишљење о Сарајеву задато је концептуалном позицијом одозго, са неба, из авиона. Тада је родни град Слободана Деспота зелена колијевка обасјана звијездама. Сарајево као простор гдје обитава зло описано је одоздо, из гротла и његових мрачних дамара. У раду, ауторка се бави лингвостилистичком анализом слике Сарајева, односно стилским фигурама посредством којих се она остварује. А то су поређење, метафора, метонимија, синегдохе и хипотипоза. Поређење је реализовано у структурама са глаголом *личити*, те у форми зависносколожене реченица са субординираним везничким спојем *као да*. У роману доминирају метафоре у форми беспредлошке синтагме, те поетска метафора и хипотипоза, као најсликовитија структура са метафоричним потенцијалом. Метонимија је реализована по моделу просторног преношења, а синегдохе по моделу дио → цјелина. Најстилогеније и најфреквентније су потврде у којима се комбинује више тропа, творећи тако комплексне метафоричке слике града Сарајева.

3. Милановић Н. (2019). Syntax-stylistic features of comparative structures in the novel *We, Deleted* by S. Vladošić, Вороњез: *Филологија, култура и образовање : сборник статей / Четвертая международная научная конференция ФИЛКО*, 23–25 мая 2019, 234–240.

У раду се ауторка бави структурним типовима и стилогеношћу поредбено-начинских конструкција у Владушићевом „роману видео-игри“, првом сајбер-роману у српској књижевности, чији наративни ток спаја два свијета – реални и виртуелни. Поредбено-начинске конструкције реализоване су најчешће употребом поредбене ријечи *као*, која не само да је основни конструктивни елемент већ и метатекстуални сигнал Владушићеве приповијести. Ликови романа *као да* обитававају у два свијета која се преламају и преплићу. Избрисани у једном, они нестају и у другом, *као што* ишчезавају и у ванфикцијском свијету. Неубичајена фреквентност наведених структура у роману сигнализује да њихова функционална вриједност није искључиво стилистичка, тј. да их не читавамо само као стилску фигуру компарацију, већ и као својеврсну наративну фигуру. Доминантно језичко-стилско и наративно обиљежје романа *Ми, избрисани* Слободана Владушић јесу поредбено-начинске конструкције које се у њему, у структурном смислу, реализују на три начина – поредбеним ријечима *као*, *попут* и *налик*, глаголима са

значањем упоређивања и сјећања (*подсећати, личити, изгледати*, итд) и зависносложеним поредбено-начинским реченицама граматикализованим субординираним везником *као да*, које се односе првенствено на хипотетичка поређења. Најстилогеније и најстилематичније потврде ових конструкција јесу оне осложене поступцима пермутације и потпуног позиционог и интонационог осамостаљивања. Издвајају се и два доминантна типа поређења у роману, а то су „окамењена“, колоквијална поређења, којима се осликава огољена реалност генерације сувишних и избрисаних, и проширена сликовита поређења, са постпонованом сликовитом представом, која се односи на поређену ријеч, којом се уједињују у семантичку цјелину и компаратум и компарандум. Функционална вриједност поредбених ријечи, глагола упоређивања и субординираног везника *као да* у корпусу јесте и компаративно увођење интермедијалних и фактоцитатних секвенци, које реферишу на умјетност и иронично упућују на друштвено-политичку стварност. Структурама са глаголом *подсетити* упоређују се и нове појаве и ликови са већ споменутих, па тако оне представљају наративне дистактне конекторе, који уводе кратке ретроспективне елементе.

4. Милановић Н. (2020). Семантичко-стилске одлике приповијетке *Прича* Горана Петровића. *Књижевно стваралаштво Горана Петровића*, Радови са научног скупа „Књижевно стваралаштво Горана Петровића, одржаног 7. и 8. јула 2019. године у Андрићграду), Андрићград: Андрићев институт, 227–242.

У раду се анализирају доминантне семантичке и стилске одлике приповијетке *Прича* Горана Петровића, друкчије речено, рад се бави експресивношћу и структурним ткањем стилских фигура – метафоре, хипотипозе, алегорије и градације. Цијела приповијест сачињена је од низа метафоричких микроелемената (лексема и синтагми) преко реченица до текста као надреченичног јединства, који образују неколико тематских кругова концентрисаних око ликова ове приповијести, а то су *усамљенички невесели живот Станиславе Т., нада и неостварено мајчинство; туђина, срећа и успјех*, медници Хранислављевог живота, те *прича* и *причање* који су у вези са приповједачем и његовом супругом. Метафоричко значење у овој Петровићевој приповијести прераста микроструктурне елементе, те постаје композиционо начело текста, чиме се цијела *Прича* преображава у – причу-метафору. Са лингвостилистичког становишта корпус је понудио структурне типове метафора остварене у форми зависне синтагме са неконгруентним атрибутима (надређеним чланом као метафоричком лексемом), зависне синтагме са више конгруентних атрибута (поетске метафоре), те у форми реченице и везаног текста (хипотипоза). Метафора је у приповијести осложена и другим стилским фигурама, зеугмом, ономатопејом, кумулацијом, градацијом (синтаксичком), елипсом, парцелацијом, а понегдје као проширена метафора прераста и у алегорију. Експресивном и емфатичком вриједношћу издвајају се потврде настале комбинацијом више фигура, а међу њима је најистакнутија потврда (7) оформљена градацијским низом екскламативних реченица.

5. Милановић Н. (2020). Слика Београда у фелџонима Мома Капора. *Значај српског језика и књижевности за очување идентитета Републике Српске VI, Насеља у дјелима српских писаца*. Пале: Универзитет у Источном Сарајеву, Филозофски факултет Пале, 171–192.

У раду, ауторка се бави лингвостилистичком анализом слике Београда у фељтонима Мома Капора – *Хало, Београд, 011, Исток – Запад, Водич кроз српски менталитет*. Сликovitост као упоришно својство језика Капорових књижевно-новинских минијатура, огледа, фељтона, цртица, анегдота остварује се посредством поређења, метафоре, персонификације, таутологије, хипотипозе – доминантних језичко-стилских обиљежја ових текстова. Београд јунак-град смјештен између Истока и Запада, урбаног и традиционалног, није налик другим градовима, он је у сваком од њих а опет ни у једном, он је тамо гдје није, а није гдје јесте, он је у идеји која оплођава свет где год да се пренесе његов дух. Београд је метафора. Београд је Београд. Слика Београда у Капоровим „београдским“ фељтонима *Хало, Београд, 011, Исток – Запад, Водич кроз српски менталитет* у стилогеним структурама које садрже експлицитно наведену лексему *Београд* реализује се у неколико типова семантичких фигура – поређењу, персонификацији, таутологији и метафори. И све представљају хипотипозичке слике или су ослжене другим фигурама. Транспоноване значења у поређењу, у фељтонима, остварује се у структурама са поредбеном ријечју као, конструкцијом *изгледати као* и посредством глагола *подсећати*. У већини ексцерпираних потврда Београд се поређењем *очовјечује* или по сличности упоређује са живим бићем (1,2). Поређење у цитираним примјерима има отварачку, синтетишућу функцију којом се на почетку износи тврдња, да би се потом та тврдња образложила, описала. Код Капора слика Београда заиста јесте једна цијела умјетничка творевина, најприје пажљиво скицирана, фино осмишљена, прецизно контурисана. Али она није само слика, Београд се креће, помјера, живи и осјећа. Језичко-стилско осликавање Београда постиже се и персонификацијом која се не остварује само поређењем, посредно. Семантичким критеријумом издвојила су се три типа персонификацијских веза – *неживо* (Београд) – *дио тијела човјека* (4); *неживо* (Београд) – *људска особина/стање* (5) и *неживо* (Београд) – *глаголи који се односе на човјечје дјеловање* (6). По својој експресивној и емфатичкој вриједности из корпуса су се издвојиле двије текстне минијатуре Београда које почивају на таутологији. Обје карактерише представљање Београда као нематеријалног, духовног, етеричног. Инвокативне реченице у овим примјерима (7, 8) – имају синтетишућу улогу, у њима су исти појмови доведени у апстрактну везу, која се потом у тексту објашњава и примјерима конкретизују.

6. Милановић Н. (2020). *Стилске доминанте у роману Велики јуриш Слободана Владушића. Српски језик, књижевност и уметност: зборник радова са XIV међународног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу (25–27 X 2019), књига I, Експресивност у српском језику*, Крагујевац: ФИЛУМ, 2020, 87–96.

Ауторка се у раду бави ауторски курзивно маркираним јединицама – лексемама, синтагмама и реченицама – у саставу модела и подмодела туђег говора, управног и неуправног, у најновијем књижевном остварењу Слободана Владушића – роману *Велики јуриш* – који се бави великом темом српске историје, Великим ратом и мотивом заборављања и повратка из заборављања. На индивидуалном плану, приповијест прати судбину српског поручника Милоша Војновића од Крфа преко Кајмакчалана до Солунског фронта. Милоша Војновића, чије име нико после рата ниједном није поменуо. У роману се прожимају елементи историјског и фактографског са елементима чудног и чудесног. Експресивност романа условљена је најприје темом, њеном репрезентацијом, али и употребом

стилематичних и стилогених језичких структура, међу којима се издвајају управо ауторски курзивно маркиране језичке јединице. Слободан Владушић *Великим јуришем* васкрсава заборављене и избрисане српске јунаке Великог рата не само приповијешћу него и специфичним језичко-стилским и репрезентолошким средствима. Најприје, честим индиректним и директним преношењем туђег говора, али и курзивно маркираним лексемама, понегдје синтагмама и реченицама, у оквиру и мимо њега. А оне су стилогене, дакле и експресивне јер аутентично објелодањују говор, начин говора (интонацију), мисли и емотивна стања јунака ове приповијести. Остварују се у неколико модела и подмодела туђег говора – уведеном управном говору, изреченом и помишљеном; у саставу неуведеног управног говора; у основном моделу неуправног говора, у експресивном слободном неуправном говору. Употребне вриједности ауторски курзивом истакнутих јединица, најчешће лексема, али и синтагми и реченица, јесу експресивност, емфатичност, реченични акценат и поентирање информативног тежишта, дословно преношење говора лика, те реферисање на антецедент. Иако се неуправним говором репродукује садржај управног говора из перспективе аутора, чиме се потискује и замагљује његова примарна експресивност и емоционалност, Слободан Владушић у *Великом јуришу* онеобичајеним поступком курзивног маркирања лексема и њиховим уметањем у ткиво неуправног говора открива изворни говор лика, и не реметећи структуру неуправног говора, објелодањује осјећања и експресију говорника о коме се посредно казује. С друге стране, у моделима и подмоделима управног говора курзивно маркирање одређених лексема у фокус ставља ријеч на којој је реченични акценат, а тиме упућује и на информативно тежиште исказа. Писац курзивним маркирањем актуелизује и скоро редитељски прецизно фокусира, под рефлектор ставља, унутрашње дамаре говорника/лика, открива њихова размишљања, читава осјећања, и читаоца тако не оставља у гледалишту већ уводи на позорницу Великог рата, од Крфа, преко Кајмакчалана до Солунског фронта, и то из унутрашње, проживљене перспективе ликова. А у лингвостилистичком смислу поступак је подједнако експресиван колико су и лексема њиме обухваћене.

7. Теклић Н. (2020). Narrative- stylistic features in the novel *Letters to Danilo Kiš* by Filip Gaјиć. Штип: *Филологија, култура и образование: зборник на трудови/ Пета међународна научна конференција ФИЛКО*, 8–9 октомври 2020, 365–372.

У раду се проучавају доминантни наративни и стилски поступци у роману *Писма Данилу Кишу* Филипа Гајића. Наративни подразумевају специфичну ауторску маркираност говора главног лика, подвојеност приповједача, неубичајене спојеве употребе туђег говора и ауторске дидаскалије, значењске функције наслова поглавља, интертекстуалност, итд. Стилске поступке карактерише употреба кумулације, као доминанте стилске фигуре у форми конструкције. У роману *Писма Данилу Кишу* Филипа Гајића употребљене су специфичне наративне стратегије које подразумевају преплитање и интерференцију више функција – функције књижевног лика са улогом приповједача и аутора, те замјену лица наратора. Ове стратегије реализују се језичким, нараторолошким и репрезентолошким средствима. Међу њима се издваја појављивање једног приповједача у склопу ауторске дидаскалије којом се уводи говор другог приповједача, и то из другог лица јединице. Лингвостилистичке доминанте у роману су разнолики типови кумулације. Овом стилском фигуром постижу се два различита ефекта – уколико се мултипликују именске ријечи, слике су статичне, успорене, а уколико су уланчане глаголске лексема, нарација се

динамизује. Посебно су стилогени дескриптивни примјери кумулације који подсећају на низање слика у црно-бијелим филмовима. Једна од успјелијих је и потврда кумулације у којој се набрајају призори током Нукуове пловидбе Дунавом.

8. Ђеклић Н. (2021). Језичко-стилске карактеристике драме *Шта је то у људском бићу што га води према нићу Д. Ковачевића*. Радови са научног скупа „Драмско стваралаштво Душана Ковачевића“, одржаног 28. и 29. јуна 2020. године у Андрићграду. Андрићград: Андрићев институт, 227–246.

Ауторка се у раду бави доминантним лингвостилистичким обиљежјима у црнотуморној комедији Душана Ковачевића *Шта је то у људском бићу што га води према нићу*, сазданој на принципима метатеатралности као унутрашњем и обликотворном поступку у настанку савремене драме. Са лингвостилистичког аспекта ова драма обилује многим стилским фигурама и стилемама међу којима се истичу по својој експресивној вриједности и структурном ткању – стилске фигуре хармоничног противурјечја, семантичке фигуре које почивају на синонимији смисла, фигуре изневјереног очекивања, потом фигуре у форми конструкције, фигуре понављања и фигуре мисли. Све оне поткрепљују и подражавају урнебесни свијет доктора Константина Илића омеђен преувеличавањем и противурјечностима. Драма Душана Ковачевића *Шта је то у људском бићу што га води према нићу* почива на два обликотворна и језичко-стилска принципа – хармоничном противурјечју и преувеличавању. Оба доминантно вајају и карактерно контуришу лик доктора Константина Илића преводећи га из позиције онога који се под маском духовитог а ученог љекара и добротинитеља, са говорнице свог умишљеног свијета, истих подсмјехује својим пацијентима, а потом доводећи га у позицију онога чији су гротескни поступци и језичке вратоломије поријекло смијеха у овој црнотуморној комедији. У лингвостилистичком смислу, у драми у томе учествују стилске фигуре – оксиморон, парадокс, антитеза, антиметабола, парадигматолога, апросдокетон, градација, хипербола, полиптотон и екскламативни искази. Неријетко међусобно испреплетени неслућеним везама у овој драмски хиперболично климаксној дисхармоничној хармонији.

9. Ђеклић Н. (2022). Conceptual position as a composition principle in *Remnants of the World* by Igor Marojević. Штип: *Филологија, култура и образование: зборник на трудови/ Шеста меѓународна научна конференција ФИЛКО*, 18–19 октомври 2021, 23–29.

У раду се проучавају типови тачака гледишта као композиционог начела у Маројевићевом роману *Остаци света* у свјетлу теорије Бориса Успенског. Роман казује о двадесетом столећу, „вијеку логора“, о Јасеновцу, Сребреници, Шпанском рату, Блајбурги, бомбардовању Србије, о страдањима и животу, исприповиједанима из угла више протагониста приповједача, од којих је стожерни, сажимајући лик-наратор М. И. Приповједачи се ланчано смјењују, предајући један другоме вријеме приче. Разноаспекатност и динамика приповиједача настала сталним смјењивањем приповједача и перспектива неумитно и ужурбано расипа преостале остатке свијета. Имајући у виду разнолике тачке гледишта приповједача/казивача и њихове исприповиједане и исповиједане појединачне историје у најсуровијим и најстрашнијим данима 20. вијека,

стиче се утисак да су *Остаци света*, иако прстенасте структуре, заправо вјештом Маројевићевом руком од зрцалних крхотина, остатака живота сатканих од умирања, састављан и склапан књижевни свијет. Зрцалних јер су онтолошки, по постанку, требали животом искрити. Крхотина – јер их је сам овоземаљски а адски живот распарчао и изломио. Настао је један нови свијет од остатака индивидуалних свјетова сачињен, који би у свеобухватности или посматран само из једне концептуалне позиције засигурно заслијепио читаоца својом преломљеном тамом. Овако, сагледан из више углова, схваћен разумом и осјећањем више приповједача, идеолошки неукаљан, са потком у историјским подацима, а ипак фикционалан, роман Игора Маројевића *Остаци света* су – надајмо се, *зачетак* нових-старих болних тема у савременој српској књижевности на један сасвим нов начин.

10. Кујунџић М., Ђеклић Н. (2022). Sociolinguistic use of the passive in two 19th century British novels. Штип: *Филологија, култура и образование: зборник на трудови/ Шеста међународна научна конференција ФИЛКО*, 18–19 октомври 2021, 65–73.

У овом раду се поставља хипотеза у оквиру социолингвистичке анализе да ће пасивне конструкције, као лингвистичке конструкције које изражавају пасивност, бити фреквентније код женских писаца у 19. веку него код мушких писаца. Овакава хипотеза се поставља као оправдана, јер се узима у обзир маргинализована позиција жена у тадашњем друштву у односу на мушкарце који се описују као активни и продуктивни чланови друштва. Раду потврђује ову хипотезу поређење романа *Гордост и предрасуда* са романом *Вашир таштине*.

11. Ђеклић Н. (2022). *Фигуре супротности у роману Прича о приповедачу Милована Данојлића. Радови са научног скупа „Стваралаштво Милована Данојлића – поезија, проза и есејистика“*, одржаног 3. и 4. јула 2021. Андрићград: Андрићев институт, 307–323.

У раду, ауторка се бави фигурама семантичке супротности које у роману *Прича о приповедачу* Милована Данојлића јесу његове доминантне језичко-стилске карактеристике и на чијој антитетичности је конципиран цијели роман. Фигуре *хармоничне дисхармоније* у Данојлићевом роману реализују се на свим језичким нивоима, синтагматском, у саставу субординираних и координираних синтагми, реченичном и надреченичном, прерастајући у читаве параграфе у којима се до најтананијих појединости, крупних ситница, у везу доводе појмови – супротстављени, чиме се интензификују њихова појединачна својства и истичу њихове разлике. Фигуре *хармоничне дисхармоније* у роману *Прича о приповедачу* Милована Данојлића реализују се на свим језичким нивоима, синтагматском, у саставу субординираних и координираних синтагми, реченичном и надреченичном, прерастајући у читаве параграфе у којима се до најтананијих појединости, крупних ситница, у везу доводе појмови – супротстављени, чиме се интензификују њихова појединачна својства и истичу њихове разлике. У противурјечној вези најчешће су семантичке компоненте које се односе на дјечака-приповједача и његовог оца, њихова осјећања и погледе на свијет. Међутим, уједињене или приближене супротности некада су и у њима самима, раздијељенима и сукобљенима са самим собом, колико и један са другим, јер један од другог потичу и један кроз другог живе. У наратолошком смислу цијепање приповиједног тока условљено је такође подијељеном фокализацијом – на приповиједање из перспективе дјечака-наратора и

аутора који с времена на вријеме коментарише приповједача и приповијест. У лику приповједача, судећи по поднаслову који реферише на то да је ово аутофикцијска проза, ако је вјеровати писцу, дјечак-приповједач јесте и аутор који је „причу испричао живећи је, и проживео измишљајући је“. И вријеме приповијести се претаче и растаче у два тока, као што се и у антитетичким фигурама у роману субјекат дезинтегрише, а својства која му се придодују нису истовремена. Све речено иде у прилог тези да су хармонична противурјечја елементи, али и конструктивни принцип Данојлићевог романа који је од хармоничних опозиција сачињен.

12. Ђеклић Н. (2022). Лингвостилистичка обиљежја путописне прозе Станислава Кракова – *Путовања по Европи и Средоземном мору*. *Зборник радова Педагошког факултета са научног скупа „Наука и настава данас“, одржаног 25. и 26. новембра 2021. у Бијељини*. Бијељина: Педагошки факултет, 67–78.

У раду се проучава стилематичност – структурно ткање, и стилогеност – експресивна вриједност, синтаксостилемских конструкција и семантичких фигура ексцерпираних из путописне умјетности Станислава Кракова. Најдоминантнија су онеобичајења у реду ријечи, и то она која се односе на инверзију конгруентног атрибута. Лингвостилистичка анализа изњедрила је шест доминантних типова и два подтипа стилистички маркираног реда ријечи који се односи на постпоновање конгруентног атрибута. Корпус је понудио све инваријантне типове инверзије овога атрибута, а најфреквентније су оне са два атрибута обједињена координираношћу. Најстилогеније су пак оне сложене поступком интензификације везником-интензификатором *и* (пети структурни тип).

13. Ђеклић Н. (2022). Синтаксостилеме реда ријечи у приповијеткама Григорија Божовића, *Зборник радова Педагошког факултета са научног скупа „Наука и настава данас“*. Бијељина: Педагошки факултет, 20–30.

Ауторка се у раду бави синтаксостилемама реда ријечи и фигурама у форми конструкције које настају, примарно, поступцима пермутације, али посредно и поступцима осамостаљивања и интензивирања. За корпус истраживања изабрала је приповијетке једног од најзначајнијих српских међуратних писаца који је својевремено, због политичких разлога, био неоравдано скрајнут, скоро избрисан са историјске и књижевне сцене. Ријеч је о Григорију Божовићу. Стилистички маркиран ред ријечи у приповијеткама Григорија Божовића проучавала је и из угла теорије актуелног реченичног рашчлањивања. Једна од одлика стила језика у приповијеткама Григорија Божовића јесу синтаксостилеме реда ријечи и фигуре у форми конструкције које уједно представљају и онеобичајења у реду ријечи. Синтаксостилеме реда ријечи настале поступком инверзије у Божовићевим приповијеткама су – структуре оформљене пермутацијом субјекта, објекта, те инверзијом конгруентног атрибута. По својој стилематичности и стилогености издвајају се структуре са постпонованим субјектом, финално распоређеним. Њима приповједач на самом почетку приповијести, у инвокативној реченици, отвара тему, уводи најбитнији лик, а потом се „распричава“, баш о њему и тка догађаје у вези с њим и око њега. Субјекти са високм степеном информативног динамизма увијек су истакнуте личности тога доба, импресивних карактеристика, информативни фокуси који прерастају у стожерне наративне

теме. За њима слиједе, по својој емфатичности и експресивност, али и стилематичности, конструкције са постпонованим конгруентним атрибутом. Од синтаксостилема реда ријечи насталих поступцима осамостаљивања, по својој стилематичности и стилогености, издваја се парцелација реченице, посебно она ослободена управо поступцима инверзије (постпоновањем конгруентног атрибута). Божовић се користио, како ауторка наводи у раду, и синатростичком кумулацијом, у дескриптивним сегментима, да би што тачније и јасније дочарао тематизоване лексеме. С друге стране, обрнутим поступком, узастопним анафорским понављањем редувантних ријечи, Григорије Божовић је информативно и значењски истицао надлазеће проширене реме. А све то је вјешто чинио да би што боље и љепше истакао карактер тога времена, личности које су га красиле.

14. Ђеклић Н. (2022). Типови формално-смисаоних текстуалних веза у есејима и чланцима Растка Петровића. *Паисиеви четенија, Литературознание, Научни трудове, том 60, кн. 1, сб. Б*, Пловдив: Пловдивски универзитет „Паисий Хилендарски“, Филологически факултет, 95–104.

У раду, ауторка се бави сигнаlima контекстуалне условљености – текстуалним конекторима – и типовима формално-смисаоних веза – глутенцијом, рекуренцијом и јунктуром – на богатом корпусу који подразумијева сакупљене и сабране критичке текстове и чланке Растка Петровића (1898–1949). У њима је овај познати српски писац, пјесник, путописац, есејиста и сликар, интелектуалним, ерудитским и фино исклесаним тоном, казивао о актуелним темама, најчешће из области књижевности, културе и умјетности. Ту су есеји о Милошу Црњанском, Марселу Прусту, Тину Ујевићу, народном генију, балету, хелиотерапији афазиие, свјетским ликовним изложбама, нашем Сави Шумановићу и много чему другом. Лингвостилистичка анализа обухвата и текстуалне конекторе и композиционе стилске фигуре, а подразумијева два аспекта проучавања – стилематичност, односно структурно ткање и стилогеност, то јест експресивну вриједност онеобичајених јединица. Есеји и чланци Растка Петровића представљају изузетан корпус за текстолингвистичка истраживања, поготово она о текстуалним конекторима. Ови текстови се по стилском приступу писања, али и по начину употребе формално-смисаоних веза могу подијелити на два типа: први који су стилски разбарушени, помало хаотични, те који подражавају књижевно-стилске тенденције тога периода, и други који представљају текстове научног стила. И текстуални конектори, односно фигуре палилошког понављања у њима се разликују. У првима Петровић не употребљава конекторе уобичајене за научни стил, док у другима то искључиво чини. У првима су конектори чисто стилистичког типа, а најдоминантнија фигура палилошког понављања је полиптотон, док се у другима он скоро никако не појављује. Ако се запитамо зашто је Растко Петровић баш полиптотон изабрао за формално-смисаоно повезивање, одговор заправо лежи у сличности стилематичности ове фигуре са структурном поставком мисли у тексту или, тачније речено, са поетичким одликама писма Растка Петровића.

15. Бунчић С., Ђеклић Н. (2023). Поетика, језик и стил *Путописа кроз биографију Мома Капора*. Приштина – Лепосавић: *Баитина*, 33, св. 60, Институт за српску културу, 15–28.

У раду се дјело сагледава са структурно-семиотичког становишта и тако се одређују

основни механизми структуре текста од којих је оно саздано, односно поетичка начела које га чине кохерентном књижевном структуром, имајући у првом реду на уму поступке дескрипције, есејизације, нарације, фрагментизације и монтаже. Надаље, са аспекта лингвостилистике и теорије функционалне реченичне перспективе у раду су анализирана језичко-стилска средства којима се Капор служи у реализацији тих поступака, а то су, прије свега, лексички (репризни, синонимски, деиктички) и стилистички (анафоре, епифоре, епифоре, итерације) конектори као сигнали контекстуалне укључености реченице.

16. Ђеклић Н. (2023). Лингвостилистичке одлике београдског стила Слободана Јовановића. *Српски језик, књижевност и уметност: зборник радова са XVII међународног научног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу (28–29 X 2022), књига I, Србија и српски језик*. Крагујевац: ФИЛУМ, 121–131.

Ауторка се у раду бави језичко-стилским обиљежјима београдског стила Слободана Јовановића у историјским списима о Обреновићима. Јовановић се сматра једним од најзначајнијих представника овог језичког израза, чије су основне карактеристике, по мишљењу Скерлићевом – отмена упрошћеност, прецизност, природност, јасност. Стил Слободана Јовановића карактеришу рељефност у портретисању, живописност, неусиљеност, али и јасноћа, аналитичност и систематичност. У раду смо посебну пажњу посветили језичко-стилским средствима које је аутор користио да би постигао ту особену наративност, колоритност, рељефност, то јест на који начин се научно штиво на махове, код Јовановића, преображавало у књижевно, те чиме је формално постизао јасноћу, логичност и систематичност у научном излагању чињеница. Дакле, употребом туђег говора и текстуалним конекторима. Сви наведени типови промјене тачке гледишта и преношења туђег говора у Јовановићевим научним текстовима о Обреновићима показују да је аутор на посебан, неуобичајен начин за научни функционални стил и онеобичајен начин уопште конкретизовао, оживљавао, потврђивао, поткрепљивао оно о чему је писао. Овакав логички слијед мисли од општег до појединачног, као и поткрепљивање реченог, у научном стилу су уобичајене, али је начин на који је он реализован стилистички маркиран. И тако је Слободан Јовановић ткао историјску приповијест о владама Милана и Александра Обреновића увијек у логичком духу, али неусиљено, природно, лишвавајући је академске ригидности. Честим изостављањем ортографских маркера који уводе туђи говор, он је текст ослобађао од уобичајених правописно-граматичких стега што их норма прописује, пуштао га да тече. А полифонијом, промјеном концептуалних позиција, освјетљавао је историју тога доба из различитих углова.

17. Ђеклић Н. (2024) – Говор „туђега“ у роману *Кад ђаволи полете* Владимира Кецмановића, *Радови са научног скупа „Књижевно стваралаштво Владимира Кецмановића“*, одржаног од 21. до 23. априла 2023. у Андрићевом институту. Андрићград: Андрићев институт, (рад у штампи уз потврду).

Ауторка се у раду бави идеолошком тачком гледишта приповиједања која се у роману *Кад ђаволи полете* Владимира Кецмановића реализује тако што дјечакову идејну слику свијета преузима хетеродијегетички приповједач. Идејна слика свијета некога од ликова у

приповијести најчешће се остварује употребом фразеолошких средстава, односно специфичном стилском (говорном) карактеристиком. Међутим, у роману дјечак нигдје дословно не проговара, али постоје друга језичко-формална обиљежја која указују на то да хетеродијегетички наратор иступа из дјечакове психолошке и вриједносне концептуалне позиције. То су просторно реферисање, поредбене конструкције у којима се компарандум пореди са реалијама из дјечаковог живота, конструкције са глаголима осјећања које описују дјечаково унутрашње физиолошко стање, те синегдотском прономинацијом у којој кључну улогу има атрибут *туђ* којим се замјењује дјечаково име, односно дјечак сам.

Објављене књиге (научне књиге, монографије или универзитетски уџбеник) или патент¹⁵ послје последњег избора/реизбора

1. Ђеклић Н. (2021). *Списи стилистички*, Београд: „Филип Вишњић“.

Списи стилистички обједињују девет лингвостилистичких огледа од којих је седам посвећено стилистичким отклонима у реду ријечи у српском језику, док се последна два у књигу уврштена рада баве лингвостилистиком теолошких текстова.

Првим поглављем под насловом *Списи из стилистике реда ријечи* обједињено је пет радова – *Информативна наглашеност синтаксичких чланова у иницијалној и финалној реченичној позицији*, *Фигура супстантиватика и ред ријечи у стандардном српском језику*, *Типови епизеуксичких и епаналептичких структура у савременом српском језику*, *Синтаксостилеме реда ријечи настале декомпозицијом субординираног везника у стандардном српском језику* и *Типови хијастичких структура у стандардном српском језику*. Стилистички отклони у реду ријечи у свим радовима проучавани су на богатом корпусу различитих функционалних стилова српског језика, првенствено на корпусу прозних дјела српске књижевности 20. и 21. вијека. Први рад посвећен је актуелном реченичном рашчлањивању (функционалој реченичној перспективи), односно двама информативно најистакнутијим мјестима у реченици – првом и последњем, те наглашеношћу синтаксичких конституената који су заузели те позиције. Остала четири рада баве се синтаксичким фигурама и синтаксостилемама реда ријечи, од којих оглед о фигури супстантиватици, која примарно не припада фигурама инверзије, тематизује интерферирајуће црте ове фигуре и реда ријечи у српском језику. Два рада што чине друго поглавље – *Синтаксостилеме реда ријечи и књижевни текст* – почивају на анализи структурног ткања и експресивној и емфатичкој вриједности синтаксостилема реда ријечи у строго датом контексту, у *Знаковима поред пута* Ива Андрића и *Пријатељима* Слободана Селенића.

Радови уврштени у треће поглавље синтетичу лингвостилистичке и теолошке теме. Лингвостилистичке јер се баве стилским фигурама исказаним вокативом (епиклезом) и текстуалним конекторима. Теолошке, првенствено, јер корпус истраживања представљају теолошка дјела, а суштаствено јер су језик и стил теолошке литературе увијек у дослуху са Божјом мишљу и промислом.

Списи стилистички, како наслов, али и свјесна ауторкина инверзија конгруентног атрибута у њему сугеришу, представљају лингвостилистичке списе који се првенствено тичу стилистике реда ријечи у стандардном српском језику. Она јесу и наставак ауторкиних вишегодишњих истраживања, започетих књигом *Огледи из*

¹⁵ Патент се вреднује само за избор у звање ванредног професора.

синтаксостилистике (Источно Ново Сарајево: Завод за уџбенике и наставна средства, 2017), али и плод тежње да се на разноврсном корпусу и из различитих научних перспектива „раздане“ теме везане за стилогене и стилематичне отклоне у реду ријечи – у српском језику.

2. Ђеклић Н. (2023). *Стил српске прозе и драме*. Андрићград: Андрићев институт.

Монографија *Стил српске прозе и драме* обједињује осам стилистичких огледа који су плод ауторкиних језичко-стилских истраживања посљедњих неколико година. Корпус лингвостилистичких анализа у првих седам огледа, уоквирених поднасловом *Стил прозе*, јесу прозна дјела (једна приповијетка, фељтони и романи) савремених српских писаца – Горана Петровића, Слободана Владушића, Милована Данојлића, Владана Матијевића, Мома Капора и Владимира Кеџмановића. Од девет огледа што чине ову књигу посљедња два се баве стилистички маркираним структурама у драмским текстовима Душана Ковачевића и Александра Аџе Поповића што експлицира и поднаслов ове тематске цјелине коју смо насловили – *Стил драме*.

Поглавље *Стил прозе* обухвата радове – *Семантичко-стилске карактеристике приповијетке „Прича“ Горана Петровића, Туђи говор у роману „Велики јуриш“ Слободана Владушића, Фигуре хармоничног противурјечја у роману „Прича о приповедачу“ Милована Данојлића, Фигуре мисли у роману „Р. Ц. Неминовно (нова верзија)“ Владана Матијевића, Слика Београда у фељтонима Мома Капора, Слика Сарајева у роману „Последњи лет за Сарајево“ Мома Капора и Синтаксостилеме реда ријечи оформљене употребом црте као претфокусне паузе у роману „Топ је био врео“ Владимира Кеџмановића*. Први рад посвећен је трима семантичким круговима у приповиједи *Прича* Горана Петровића поетизованим метафором и њој блиским фигурама – хипотипозом, алегоријом и градацијом које су осложене екскламацијом, парцелацијом, ономотопејом, елипсом и кумулацијом. Петровићева *Прича*, дакле, приповијест је о причи-метафори која једина има дар да створи нови свијет у коме из празних глинених саксија, на прољеће изникну младари, сунцем уплетени. Други рад актуелизује репрезентолошке теме у вези са експресивним моделима туђег говора у *Великом јуришу* Слободана Владушића, великом роману о Великом рату. Њима, као и курзивним маркирањем одређених лексема, Владушић под рефлектор ставља унутрашње дамаре говорника/лика, открива њихова размишљања, читава осјећања, и читаоца тако стављана на позорницу Првог свјетског рата. Семантичким фигурама супротности – оксимороном, парадоксом, синкризом – у роману *Прича о приповедачу* Милована Данојлића бави се трећи рад овога поглавља. Хармонична противурјечја су елементи, али и конструктивни принцип Данојлићевог романа који је сачињен од хармоничних опозиција у односу између оца и сина. Четврти рад бави се доминантним обиљежјима Матијевићевог романа *Р. Ц. Неминовно (нова верзија)*, а то су иронијско, иронично и фантастично (чудно и чудесно), које смо расвијетлити са два аспекта – наратолошког и лингвостилистичког. И пети и шести рад односе се на дјела Мома Капора. Први се бави сликом Београда и језичко-стилским средствима којима је она осликана у Капоровим фељтонима, а други сликом Сарајева и

онеобичајењима којима је она насликана у роману *Последњи лет за Сарајево*. Иако се оба рада баве Капоровим стилем и изражајним средствима којима су предстаљена ова два града, нису уједињена јер се корпус жанровски разликује. Они стоје један уз другога у овој књизи да би илустровали значајне, непремостиве разлике у пишевом доживљају у вези са градовима у којима је живио. Посљедњи рад овога поглавља тематизује синтаксостилеме реда ријечи настале поступком осамостаљивања употребом претфокусне паузе, те анализира структурне типове ексцерпираних из Кецмановићевог романа *Топ је био врео*.

Два су рада што чине друго поглавље – *Стил драме* – и проучавају лингвостилистичка доминантна обиљежја у драмским остварењима Душана Ковачевића и Александра Поповића. Ријеч је о драмама *Шта је то у људском бићу што га води према нићу* и *Развојни пут Боре Шнајдера*.

Стил српске прозе и драме књига је која уједињује стилистичке, репрезентолошке и нараторолошке теме и проширује ауторкина досадашња истраживања која су се односила углавном на стилистику реда ријечи.

Менторство и/или чланство у комисијама за одбрану мастер или магистарског рада или докторске дисертације послје посљедњег избора/реизбора

Менторство у комисији за одбрану мастер рада:

Слободанка Николић – *Одlike језика друштвених мрежа*, рад одбрањен 1. 2. 2022. године.

Међународна сарадња са другим универзитетима и релевантним институцијама у области високог образовања послје посљедњег избора/реизбора

1. Члан научног одбора:

11th Edition, Under the Sign of Law, The International Colloquium THE RECEPTION OF GRECO-LATIN ANTIQUITY IN THE EUROPEAN CULTURES, May 29th, 2020, UNIVERSITY OF CRAIOVA FACULTY OF LETTERS DEPARTMENT OF ROMANCE AND CLASSICAL LANGUAGES UNDER THE PATRONAGE OF THE SOCIETY FOR CLASSICAL STUDIES.

2. Гостујућа предавања:

Teaching program, Staff mobility for teaching, ERASMUS +, Eötvös József College, Баја, Мађарска, од 12. 7. до 21. 7. 2021. и од 6. 9. до 15. 9. 2021.

Умјетничка остварења на колективним презентацијама, јавно представљени облици умјетничког стваралаштва/умјетничких дјела (само у поступцима избора у умјетничко-наставна и сарадничка звања)

Признања за успјешно дјеловање у одговарајућој области умјетности (само у поступцима избора у умјетничко-наставна звања)

Допринос у подизању наставног и умјетничког кадра (само у поступцима избора у умјетничко-наставно звање редовног професора)

Показане наставничке способности/резултати студентске анкете

Кандидаткиња изводи наставу на следећим предметима на првом и другом циклусу студија:

Српски језик, Развој говора, Култура говора, Функционална стилистика, Културна историја Срба (на основним студијама: Предшколско образовање и Разредна настава) и Језик, медији и комуникација на мастер студијама Техничко и информатика.

У посљедњем изборном периоду, од 2018. године графикон указује на изузетно високе оцјене забиљежене анонимном студентском анкетом, и то у распону од 4.5 до 5.

Кандидаткиња је и одговорни наставник за два предмета на Докторским студијама филологије на Филозофском факултету Универзитета у Источном Сарајеву, и то за предмете Језик дијалога и Језик у умјетничкој функцији.

46. ОСТАЛИ РЕЛЕВАНТНИ ПОСТИГНУТИ РЕЗУЛТАТИ

Остали релевантни резултати постигнути прије посљедњег избора/реизбора

Учешће на пројектима:

1. *Унапређење почетног описмењавања у предшколском и раном школском узрасту*, 2008, Педагошки факултет, Бијељина
2. *Језичка култура у језику медија*, 2010, Филозофски факултет, Пале
3. *Језичка култура у језику медија*, 2014, Академија наука и умјетности Републике Српске, Бања Лука (финансира Министарство науке и технологије Републике Српске)
4. *Језичке и стилске карактеристике текстова о Великом рату*, 2014, Академија наука и умјетности Републике Српске, Бања Лука (финансира Министарство науке и технологије Републике Српске)

Остали релевантни резултати постигнути последије посљедњег избора/реизбора

Учешће на пројектима:

1. *Значај српског језика и књижевности за очување идентитета Републике Српске, Српски језик и књижевност у БиХ и Србији, V*, Универзитет у Источном Сарајеву, Филозофски факултет Пале, 2019.
2. *Значај српског језика и књижевности за очување идентитета Републике Српске VI, Насеља у дјелима српских писаца*, Универзитет у Источном Сарајеву, Филозофски факултет Пале, 2020.

Стручна дјелатност:

1. Лектор зборника Правног факултета Универзитета у Источном Сарајеву

Зборник радова IX научног скупа поводом Дана Правног факултета „Право између стварања и тумачења“, одржан 5. новембра 2022.

Зборник радова X научног скупа поводом Дана Правног факултета „Противрјечја савременог права“, одржан 30. октобра 2021.

Зборник радова „Конституционализација Босне и Херцеговине“, Правни факултет, Пале, 2021.

Зборник радова „Право, традиција и промјене“, Правни факултет, Пале, 2020.

Зборник радова „Право и вриједности“, Правни факултет, Пале, 2019.

2. Лектор монографија из области права:

Димитрије Ђеранић, *Насљедноправне посљедице усвојења*, Правни факултет Универзитета у Источном Сарајеву, Пале, 2020.

Свјетлана Ивановић, *Грађанскоправна заштита субјективних права интелектуалне*

својине, Правни факултет Универзитета у Источном Сарајеву, Пале, 2022.

3. Лектор монографије *Тузла – злочин без казне и егзодус српског народа*, Завичајно удружење Тузлака у Бијељини, Бијељина; Министарство унутрашњих послова Републике Српске, Бања Лука; Републички центар за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица, Бања Лука; Издавачка кућа Епархије зворничко-тузланске „Синај“, Бијељина.

Други кандидат и сваки наредни ако их има (све поновљено као за првог кандидата).

5. ОЦЈЕНА ИСПУЊЕНОСТИ УСЛОВА ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ

Експлицитно навести у табели да ли кандидати узети у разматрање испуњавају или не испуњавају услове за избор у звање који се на њих примјењују.

Први кандидат

Минимални услови за избор у звање ¹⁶	Испуњава/не испуњава	Доказ
Проведен један изборни период у звању ванредног професора.	испуњава	Кандидаткиња је у звању ванредног професора од 1. 7. 2018. године.
Осам научних радова из области за коју се бира објављених у научним часописима и зборницима са рецензијом, након стицања звања ванредног професора.	испуњава	Кандидаткиња има више од осам објављених научних радова из области на коју се бира.
Има најмање двије објављене књиге (научну књигу, монографију или универзитетски уџбеник) након стицања звања ванредног професора.	испуњава	Кандидаткиња има двије објављене научне књиге из области у коју се бира.
Успјешно реализовано менторство кандидата за степен другог или трећег циклуса.	испуњава	Кандидаткиња има реализовано менторство за мастер рад.
Има успјешно остварену	испуњава	Кандидаткиња има

¹⁶ У зависности у које се звање бира кандидат, навести минимално прописане услове из члана 81, 82, 83. и 90. Закона о високом образовању („Службени гласник Републике Српске“, број: 67/20) и Правилника о условима за избор у научно-наставна, умјетничко-наставна, наставна и сарадничка звања („Службени гласник Републике Српске“, број 69/23) или члана 77, 78. и 87. Закона о високом образовању („Службени гласник Републике Српске“, број: 73/10, 104/11, 84/12, 108/13, 44/15, 90/16, 31/18, 26/19 и 40/20).

међународну сарадњу са другим универзитетима и релевантним институцијама у области високог образовања.		успјешно остварену међународну сарадњу.
Вредновање наставничких способности у оквиру система квалитета универзитета.	испуњава	Кандидаткиња има високе оцјене у оквиру студентског вредновања квалитета.
<i>Други кандидат и сваки наредни уколико их има (све поновљено као за првог)</i>		

5. РЕЗУЛТАТ ИНТЕРВЈУА СА КАНДИДАТОМ/ИМА¹⁷

У складу са чланом 4а. Правилника о поступку и условима избора академског особља Универзитета у Источном Сарајеву, интервју са кандидатом проф. др Нином Ђеклић, која испуњава конкурсом постављене услове за избор редовног професора, Комисија је обавила дана 26. 2. 2024. године, у просторијама Филозофског факултета на Палама. Интервју је одржан у времену од 11 до 11.45 часова, а од чланова Комисије биле су присутне проф. др Миланка Бабић и проф. др Сања Куљанин. Кандидат проф. др Нина Ђеклић одговорила је врло компетентно на сва постављена питања и тиме потврдила и своју квалификованост и своју спремност да се као универзитетски наставник у области србистике бави и наставним и научним радом. Резултати интервјуа, према оцјени присутних чланова Комисије, представљају проф. др Нину Ђеклић као врло одговорног и наставно-научно компетентног кандидата за избор у звање редовног професора за ужу научну област Специфични језици – србистика.

III ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ СА ПРИЈЕДЛОГОМ КАНДИДАТА ЗА ИЗБОР

На конкурс за избор у звање редовног или ванредног професора из уже научне области Специфични језици (Србистика), објављен 10. јануара 2024. године у дневном листу „Глас Српске“ и на интернет страници Универзитета у Источном Сарајеву, пријавио се један кандидат – проф. др Нина Ђеклић, доктор филологије и ванредни професор за ужу научну област Специфични језици (Србистика) Педагошког факултета у Бијељини. Проф. др Нина Ђеклић предала је потпуну конкурсну документацију – укључујући књиге, радове те одговарајуће потврде и уверења, из чега се види њен наставни и научни рад у протеклом изборном периоду.

Проф. др Нина Ђеклић је од избора у звање ванредног професора објавила двије вриједне монографије националног значаја и седамнаест научних радова у

¹⁷ Интервју се обавља са кандидатима који испуњавају услове за избор у звање.

рецензираним научним публикацијама, од чега осам у зборницима и часописима међународног и девет у часописима и зборницима националног значаја. Неки од тих радова израђени су током њеног научноистраживачког рада у оквиру више националних научноистраживачких пројеката.

Кандидаткиња Нина Ћеклић реализовала је врло успјешно и међународну сарадњу, и то као учесник са рефератом на међународним научним скуповима у Пловдиву, Вороњежу, Штипу и Крагујевцу, те као гостујући професор, у два периодична циклуса, на факултету Eötvös József College у Мађарској (у оквиру програма ERASMUS +) и као члан научног одбора периодичне лингвистичке публикације Универзитета у Крајови.

Наставни и научни рад проф. др Нине Ћеклић оцјењен је, према анкетама студената, као врло позитиван. Те оцјене (представљене у приложеном дијаграму), које су током рада и усавршавања расле и показују се као врло високе и уједначене по предметима у посљедњим годинама, показују да се ради о наставнику који је стицао искуство и сазријевао и у том сегменту универзитетског рада. Високе научно-наставне компетенције кандидаткиње потврђује и чињеница да је била ментор у изради радова другог циклуса, као и да је одговорни наставник за два предмета из уже научне области на Докторским студијама филологије на Филозофском факултету Универзитета у Источном Сарајеву.

Стручни и научни ангажман проф. др Нине Ћеклић огледа се и у томе да је врло активна и као лектор, те да, на основу стручних приказа и критика, врло често учествује у јавном промовисању књижевних дјела, чиме широј друштвеној заједници на најбољи начин представља и себе као научника и установу у којој ради. Својим радом такође доприноси и раду више националних научно-стручних друштава, као што су Друштво наставника српског језика и књижевности Републике Српске и Српско културно и просвјетно друштво „Просвјета“.

Узимајући у обзир целокупан наставни, научни и стручни рад, као и допринос широј академској заједници, **Комисија** сматра да др Нина Ћеклић, ванредни професор за ужу научну област Специфични језици (Србистика), и испуњава и изузетно вриједним научно-наставним и стручним резултатима и премашује све законске услове за избор у више звање и **са задовољством предлаже Наставно-научном вијећу Педагошког факултета у Бијелини и Сенату Универзитета у Источном Сарајеву да кандидаткињу проф. др Нину Ћеклић изабере у звање редовног професора за ужу научну област Специфични језици (Србистика).**

Ч Л А Н О В И К О М И С И Ј Е:

1. Др Миланка Бабић, редовни професор Филозофског факултета Пале (Специфични језици – савремени српски језик и лингвистика), предсједник

2. Др Илијана Чутура, редовни професор Педагошког факултета у Јагодини (Српски језик са методиком), члан

3. Др Сања Куљанин, редовни професор Филозофског факултета Пале (Специфични језици – србистика), члан

Мјесто: Источно Сарајево

Датум: 5. 03. 2024.

IV ИЗДВОЈЕНО ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ

Уколико неко од чланова комисије није сагласан са извјештајем дужан је своје издвојено мишљење доставити у писаном облику који чини саставни дио овог извјештаја комисије.

Нема издвојених мишљења чланова Комисије.